

Lov, vilde den have samlet adskilligt mere Uvillie imod sig, end den allerede har gjort.

Endnu kun dette: da den højtærede Minister fremsatte det ikke tidsbegrænsede Lovforslag om Nedsættelse af en Boligkommission, havde den højtærede Minister ikke et eneste Ord til Anbefaling af det. Ministeren siger næsten altid, naar han fremsætter Lovforslag: „Jeg skal herved tillade mig at anbefale det foreliggende Lovforslag“. Men en saadan Udtalelse fandtes ikke i Ministerens Fremsættelsestale.

Formanden: 1ste Landstingsmand for 5te Kreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Kragh: Den højtærede Minister siger, at ifølge § 2 faar ingen Støtte... (*Indenrigsministeren* [Rode]: Ingen velstaaende faar Støtte). Det er nemlig saaledes, at enhver velstaaende kommer til at betale forholdsvis mere end det, han modtager, og det har den højtærede Minister jo Ret i. Men det er ikke dette, at man kommer til at betale, man har noget imod, men dette, at der forud for denne Betaling skal modtages noget. Og den højtærede Minister maa ikke deri, at Landbostandens Repræsentanter paa Rigsdagen har sluttet sig til Forslag om Nedsættelse af Priserne paa Smør, Flæsk, Brød o. s. v., se en Tilkendegivelse af, at man skulde se anderledes paa denne Sag, end jeg har omtalt. Jeg nævnede udtrykkelig i den Debat, jeg havde med den højtærede Minister i Anledning af Dyrtidsloven ved Udgangen af foregaaende Aar, at vi saa saaledes paa denne Sag, at vi fandt en Væsensforskel mellem en almindelig Nedsættelse af Prisen paa saadanne Varer, som kunde bringes til Anvendelse ved Statsforanstaltninger over det hele Land, og Prisnedsættelser indenfor Kommunerne Omraade. Den højtærede Minister henviste til, at der agiteres stærkt ude i Kommunerne for Anvendelsen af § 2, og at der holdes en Masse Møder for at faa denne Paragraf anvendt i udstrakt Maalestok. Det er mig meget vel bekendt, og mod den Agitation har vi ikke det allermindeste at indvende. Derfor har vi ogsaa beredvilligt givet vor Tilslutning til § 2, saaledes som den nu er formet. Men Ministeren maa ikke glemme, at det er den § 2, vi har været med til at forme, og ikke den, som den højtærede Minister har ønsket, og det viser altsaa, at § 2,

saaledes som den nu er formet, meget vel kan finde Anvendelse efter sin Hensigt. Det maa formentlig ogsaa give den højtærede Minister Anledning til at tænke over, om den Kritik, han har fremsat af denne Paragraf, i Virkeligheden er berettiget.

Med Hensyn til Boligkommissionen kun dette: den højtærede Minister har ikke Ret i, at jeg ikke skulde erindre denne Sags Forhistorie. Jeg erindrer den ganske tydeligt og har ogsaa, ligesom den højtærede Minister, gjort Rede for de to Opgaver af forskellig Karakter, som Kommissionen fik overdraget. Men naar Ministeren siger, at han havde ikke ønsket nogen permanent Kommission, og med det samme tilføjer, at han ønskede Tidsbegrænsningen for Kommissionens Arbejde ophævet, skønner jeg ikke, hvad Forskel der er paa disse to Ting. Den højtærede Minister fik en tidsbegrænset Kommission med 1916 som Grænse for dens Beskæftigelse med Opgaver, der var i nøje Tilknytning til den øjeblikkelige Boligvanskelighed, og med 1917 som Begrænsning for dens Beskæftigelse med Opgaver af viderrækkende Karakter, og da den saaledes begrænsede Tid var udløbet, forlangte Ministeren i det hele taget Tidsbegrænsningen ophævet for Kommissionens Arbejde. Nu siger Ministeren, at det alligevel ikke var en permanent Kommission, han ønskede. Jeg forstaar da ikke, hvad det var, Ministeren ønskede. Overfor de Ændringsforslag, der har været stillede i Udvalget, har den højtærede Minister stillet sig saaledes, at han, saa vidt mig bekendt, til at begynde med ganske afviste Tanken om at forlænge Kommissionen paa 1 Aar, og at han endelig til sidst — vi er nu kommet ind paa at referere Udvalgsforhandlinger og derunder saavel Udvalgsmedlemmers som den højtærede Ministers Stilling — bemærkede i Udvalget, at skulde galt være, maatte han nøjes med Forlængelse paa 1 Aar, men det vilde alligevel ikke slaa til til Løsning af de Opgaver, Kommissionen nu beskæftiger sig med. Men naar det ikke vilde slaa til, hvorfor skulde vi saa gaa med til at forlænge Kommissionens Mandat med 1 Aar, i hvilket den skulde sidde og beskæftige sig med en Række Spørgsmaal, den alligevel, saafremt dens Mandat ikke blev yderligere forlænget, maatte forlade paa Halvvejen uden at faa gjort færdig. Saaledes var Stillingen, og jeg kan ganske slutte mig til den Forunding, som det ærede 3die kongevalgte